

sekben, azzal biztat, hogy ismét egy megújulási folyamat kellős közepén van. Honnan hová? Egy ekkora életmű (áttekinthetlensége) tudatában aligha lehet megmondani. Amikor a figurája – és a könyve fölött – eltöprengek, nem is ezt tartom fontosnak. Hanem a mozgást magát. A még mozgását. A mégmozgást. Hamarosan kint a könyvheti prózakötete (talán regény). De az nem változtatni fog a Petőcz-képen, csak modulálja azt. Nem tehetek róla, én a hatvanéves emberben is a hajdani suhancot látom Hadersdorfban, az ifjúból fiatallá korosodó fickóval dumálok a Széchenyi utcai *Kortárs*-szerkesztőségben. A tavalyi közös születésnap szűzünkön sem éreztem azt, hogy két vénember motyog a szép moderátor, Major Eszter író-üvegművész és szerkesztő két oldalán a Nyitott Műhelyben. És Finta Laci valahogy nagyon kitalált találkozó- és rendezvényhelyének neve most a segítségemre siet, hogy ezt a mind parttalanabb tűnődéssort befejezzem. A most hatvanéves ember műhelyének az ajtaja mindig nyitva volt, és máig nyitva is maradt. Minden – és mindenki – bemehetett rajta, minden és mindenki kijöhetett onnan. Ennél pontosabb nem is lehetek. De miért is kellene annak lennem?

LORENZO QUINN: BUILDING BRIDGES